

РОБОЧИЙ день Євгенія Митрофанівни починається рано. Бо, перш ніж зайти в кабінет, вона обов'язково побуває в кількох торгових точках, перевірить, що сьогодні готує громадська "кухня". І так щодня. Ось уже вісімнадцять років, відколи зайняла відповідальну посаду директора Рафалівського комбінату громадського харчування Ділова, енергійна, миловидна, симпатична – такою знають її не лише в рідному селищі, а й у районі.

Скільки за цей час довелося пережити всіляких пертурбацій, перестановок! А нещодавно комбінат приєднали до споживчого товариства, і вона стала керівником цілої торговельної мережі, головою правління. Це, безумовно, додало різних клопотів і поклато на жінку ще більшу відповідальність. Та без них, без колективу, якому вірить, як сама собі, без постійного людського оточення Євгенія Митрофанівна Оксенюк уже не уявляє свого життя.

Сьогодні торгівлі, коли довкола стільки конкурентів, дуже непросто. Треба працювати з подвійною віддачею сил, вміння і професійного таланту, постійно шукати невикористані можливості, задіювати власні резерви, систематично вивчати кон'юнктуру ринку.

В Рафалівці пішли шляхом розширення власного виробництва, удосконалення його форм. Це дало можливість нормально організувати роботу, збе-

хліб (за цей же період – майже 20 тонн), роблять ковбасу. А Євгенія Митрофанівна знову думає, що б його, доброго і нового, ще зробити, аби підняти престиж споживчого товариства.

Її недаремно називають господинею. Бо вона й

своїм колегам, з якими разом подолали стільки труднощів, пишається ними, справжніми знавцями своєї справи. Це – і завідуюча виробництвом Ганна Гутнік, кондитерським цехом – Зоя Свідрик та цехом напівфабрикатів – Тетяна Воробей, і

● *Людина і її справа*

І все прекрасне У ЖИТТІ

регати матеріальну базу, а головне – людей. У магазинах, кафе було зроблено ремонт, встановлено сучасне обладнання, подбали про асортимент товарів (сьогодні він задовольняє будь-які запити і смаки).

У нелегких напружених буднях «полинули дні за днями. Євгенія Митрофанівна забула про відпочинок. Плани, задуми, ради поради з колегами. І, як перша ластівка, перша хороша звістка-новина. А коли зібралися з силами, почали і про честь своєї марки дбати. Недавзі збиткове споживче товариство подолало перші круті сходинки до визнання.

НИНІ це – рентабельне підприємство, в якому працює кілька цехів (кондитерський, швейний та ремонту взуття), діє обрядовий салон. Займаються тут заготівлею м'яса, овочів та іншої продукції. Зажила популярності у любителів копчена та солена риба (її вироблено за сім місяців 18 тонн). Печуть у селищі свій

справді така. Прагне, щоб скрізь був лад, порядок, домашній затишок. Вважає, що це дуже важливо у такій сфері, як торгівля. І яку б хорошу справу не починала, прагне доводити її до завершення.

Тут доречно назвати ще кілька цифр, які свідчать, що люди в Рафалівці вміють працювати: роздрібний товарооборот за сім місяців становить майже 700 тисяч гривень; від громадського харчування отримано 1 млн. 359 тисяч; продукції власного виробництва вироблено на 967 тисяч гривень. Це, в свою чергу, дало можливість підняти зарплату всім працюючим, і становить вона нині 200—300 гривень. Планується нове підвищення ще на 20 процентів.

У цьому безумовна заслуга керівника споживчого товариства, постійний пошук нею нових шляхів удосконалення виробничого процесу, вміння працювати з колективом. Євгенія Митрофанівна щиро завдячує

завідуючі сільськими магазинами та буфетами Любов Матвійчук, Ніна Серховець, Валентина Бабіч, Ганна Федчук, та цілий ряд інших. Важко переоцінити і щоденну копітку працю бухгалтерів та економістів – її чи не перших, надійних помічників. Саме на таких ентузіастах і тримається споживче товариство.

...І ЩЕ одне літо покотилося до зеніту. Не зогледілася Євгенія Митрофанівна, як сини вирости, як вичух Сашко теплою спленив її серце і радістю – сім'ю, як золоту середину свого життя зустріла. І все у клопотах-турботах. Мас ця незвичайна жінка ряд відзнак за трудове сумління. А портрет її на честь Дня незалежності занесено на районну Дошку пошани.

Вона любить людей. Любить неспокійну свою роботу. А ще – рідну Рафалівку, особливо в осінньому золотому вбранні. І все прекрасне у житті: синь неба, лагідне сонце... І чарівні глідюлуси...

Єва ХУТКА.

Фото

Сергія Дуляницького.